

Το περιεχόμενο της έκδοσης για τους Οσίους Παρθένιο & Ευμένιο (Αρχιμ. Σεβαστιανός Σωμαράκης, Υφηγητής του Κανονικού Δικαίου)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=164844>]

Μετά την παραπάνω εισαγωγή γίνεται ειδική αναφορά στον μοναχισμό όπως αυτός εμφανίστηκε και άνθισε στην περιοχή των Αστερουσίων ορέων της Κρήτης, και αυτό προκειμένου ο αναγνώστης να σχηματίσει σαφέστερη εικόνα του γεωγραφικού και πνευματικού χώρου εντός του οποίου διαδραματίζονται όσα αμέσως μετά θα ακολουθήσουν και τα οποία αφορούν στη διηγήση του θαυμαστού βίου των δύο κατά σάρκα αδελφών, τον τόπο καταγωγής τους, την εισοδό τους στην Ιερά Μονή Οδηγητρίας όπου έγιναν ρασοφόροι Μοναχοί, την άσκησή τους αργότερα στον σπηλαιώδη ναό του Μαρτσάλου και την ευλογημένη αναχώρησή τους από εκεί το 1874, προκειμένου να αναχωρήσουν και ησυχάσουν σε ερημικότερα μέρη φλεγόμενοι από τον ιερό πόθο της ασκήσεως καταλήγοντας ύστερα από περιπλάνηση σε σπήλαιο της περιοχής του Κουδουμά, όπου με εντολή της ίδιας της Παναγίας μέσω θαυμαστού οράματος στον Όσιο Παρθένιο, ιδρύθηκε το καθολικό της Μονής πάνω σε προϋπάρχοντα ερειπωμένο ναΐδριο, η οποία στην αρχή λειτούργησε ως αυτοδιοίκητη Σκήτη, με εξάρτηση από την τότε Ιερά Μητρόπολη Κρήτης και αργότερα ως αυστηρά κοινοβιακή Μονή, στην οποία εισήχθη το αγιορείτικο τυπικό των Ακολουθιών από την Ιερά Μονή του Βατοπαιδίου, σύμφωνα με την επιθυμία του Οσίου Παρθενίου, με διδάσκαλο τον Ιεροδιάκονο Γρηγόριο που απέστειλε η εν λόγω Μονή.

Πηγή: orthodoxcrete.com

Μεγάλη έκταση στην ύλη του βιβλίου (σελ. 141-247) καταλαμβάνει ακολούθως ο θαυμαστός βίος του Οσίου Παρθενίου με τα πλούσια χαρίσματα και τα σημεία που επιτελούσε όχι μόνο εν ζωή αλλά και μετά την κοίμησή του, εκ των οποίων άλλα διασώζονται γραπτώς και άλλα από τη ζώσα τοπική προφορική παράδοση και έχουν να κάνουν με το διορατικό, προορατικό, παιδαγωγικό και ιαματικό χάρισμα του Οσίου ανδρός. Ο συγγραφέας δεν αρκείται μόνο στην απλή παράθεση όλων αυτών των θαυμαστών σημείων, αλλά προχωρεί και σε μία εις βάθος πνευματική ευαγγελική και πατερική ερμηνεία τους, με γνώμονα την πλούσια ασκητική και πατερική παράδοση, ώστε όχι μόνο να αρθούν παρεξηγήσεις που θα μπορούσαν να προκύψουν από την αυτόνομη ερμηνεία αυτών των θαυμαστών σημείων, αλλά και για να κατανοηθεί πληρέστερα από τον ευλαβή αναγνώστη ο τρόπος με τον οποίο πολλές φορές η Θεία Πρόνοια δρα μυστικώς και θαυμαστώσ στη ζωή των ανθρώπων εξυπηρετώντας μόνο το γεγονός της σωτηρίας τους.

Αξίζει να σημειωθεί εδώ ότι ο συγγραφέας έχοντας θέσει υπό την βάσανον της κριτικής επεξεργασίας τις εσωτερικές μαρτυρίες και τα στοιχεία που υπάρχουν σε επιστολές του Οσίου Ευμενίου αποκαθιστά το ζήτημα της χρονολογίας της κοιμήσεως του Οσίου Παρθενίου η οποία θα πρέπει να τοποθετείται στα τέλη του 1905 ή και πιο μετά και όχι στις 5 Σεπτεμβρίου 1905 όπως έχει επικρατήσει.

Στη συνέχεια εκτίθεται η πορεία του βίου του Οσίου Ευμενίου μετά την κοίμηση

του Οσίου Παρθενίου, κατ' εντολήν του οποίου ο Όσιος Ευμένιος ανέλαβε την ηγουμενία της Μονής του Κουδουμά. Με πολλή ενάργεια και παραστατικότητα διαζωγραφείται όχι μόνο το ιερατικό του ήθος και η χαρισματική του πνευματική πατρότητα, αλλά και όλο το βαθύ πνευματικό περιεχόμενο που έκρυβε μέσα από την επιμελή καλλιέργεια των ύψιστων μοναχικών αρετών της υπακοής, της υπομονής και της ταπείνωσης τις οποίες καλλιέργησε σε ακρότατο βαθμό, ακόμα και μέσα σε δύσκολες συνθήκες θλίψεων και πειρασμών που προήλθαν από πρόσωπα-Μοναχούς της Μονής και οι οποίοι (πειρασμοί) δοκίμασαν σκληρά την εσωτερική ενότητα της αδελφότητας. Η με πολλή κόπο και αυτοθυσία διοίκηση της Μονής από τον Άγιο Ευμένιο μέχρι το τέλος της επιγείου ζωής του, αποδεικνύεται και από το γεγονός ότι κατόρθωσε να καταρτίσει εσωτερικό κανονισμό της Μονής, ο οποίος υπεγράφη απ' όλους τους πατέρες στις 24 Οκτωβρίου 1915 και εγκρίθηκε από τον Επίσκοπο Αρκαδίας Βασίλειο στην Επισκοπή του οποίου υπήχθη η Μονή, στις 27 Σεπτεμβρίου 1917. Ο κανονισμός αυτός παρατίθεται στις σελίδες 273-281 του βιβλίου. Ο Όσιος Ευμένιος εκοιμήθη στις 12 Σεπτεμβρίου 1920, και έκτοτε ουδεμία μαρτυρία προφορική ή γραπτή υπάρχει περί της τύχης των Ιερών του Λειψάνων. Περί του θέματος αυτού ο συγγραφέας κάνει εκτενή αναφορά. Μέσα σ' αυτήν αίρεται με την παράθεση ιστορικών στοιχείων και επιστημονικών πορισμάτων το ζήτημα της υπάρξεως σήμερα των λειψάνων του Αγίου Ευμενίου και αποκαθίσταται η αλήθεια σχετικά με το όλο ζήτημα, παραθέτοντας και τα επίσημα έγγραφα της ιατροδικαστικής και τοξικολογικής εξέτασης DNA από το πανεπιστήμιο Αθηνών.

(συνεχίζεται)